

СТАРИЯТ КРАЛ, МЛАДАТА КНЯГИНЯ И ХРАБРИЯТ РИЦАР

Превод от полски: Ани Божкова, 1989

chitanka.info

Един много богат, но не особено умен крал започнал да мисли за женитба едва тогава, когато брадата му се посребрила, а лицето му заприличало на добре изсушена ябълка. Въпреки това решил да се ожени за някоя млада и много красива княгиня. Започнал да посещава съседните монарси, които имали млади и хубави дъщери за женене и да иска ръката им. Но какво да се прави, на нито една от тях и през ум не ѝ минавало да се ожени за такъв немощен старец.

Кралят обаче се заинатил и не искал да се откаже от това, което си бил наумил. Той научил от някакви странстващи музиканти, че на остров Арос, в Лемурийско море, живее княгиня, каквато търси. Извикал при себе си няколко от своите най-хитри и речовити сенатори и им заповядал: заминете при нея и я уговорете да зареже острова си и да се омъжи за мене.

Предупредил ги, че ако не изпълнят заповедта му, ще ги лиши от сан и ще ги изпрати на най-черната работа.

Като чули заповедта и предупреждението на краля, сенаторите се разтревожили, защото било повече от сигурно, че тази млада, красива и необикновено богата княгиня ще ги отпрати с празни ръце. Не смеели обаче да се противят на волята на своя господар, нито да му кажат какво мислят за неговата нелепа прищявка. Взели от хазната една торба пари и се отправили към острова. През целия път пратениците си блъскали главата как да склонят княгинята да се омъжи за краля. След дълги спорове и размисли, решили да я излъжат, когато ѝ описват възрастта, фигурата и лицето на своя господар.

— Ако трябва, ще ѝ се закълнем, че е красив и весел като нея — решили единодушно те.

Надеждата, че може би ще успеят някак да измамат младата и — както предполагали — неопитна княгиня и по такъв начин няма да изпаднат в немилост пред краля, облекчавала мъчителното и продължително пътуване. Не е лесна работа да се изминат хиляди мили през непознати страни и морета. Достойните господа здравата се намъчили, докато стигнали до острова на княгинята.

Понеже дворецът ѝ се намирал близо до пристанището, сенаторите се запътили към него веднага щом слезли от парахода. Там се представили на управителя, като му казали от чие име искат да говорят с княгинята и помолили лично тя да ги приеме и изслуша.

— Господарката ще ви приеме след два-три часа, когато се върне от сутрешната си разходка. А в това време, уважаеми господа, заповядайте при мене да похапнете и да си починете — любезно ги поканил управителят.

Сенаторите му поблагодарили за любезността и веднага го последвали. А той нарочно ги водел през най-представителните зали и покои, обзаведени с такъв разкош, какъвто досега никъде не били срещали. Накъдето и да погледнели, навсякъде се виждали мрамори, кристали, златни и сребърни съдове, извезани с бисер гоблени, килими, по-пъстри от осеяна с цветя ливада, тапицерии от дамаска, прекрасни скулптури и картини. Това огромно богатство, струпано в двореца на княгинята, така ги смаяло, че започнали да се съмняват в успешния край на своята мисия.

След като се нахранили и изпили по няколко чаши превъзходно вино, сенаторите малко се поободрили и вече с по-ведри лица се отправили към тронната зала, за да разговарят с княгинята. Ала след малко се разтревожили и омърлушили още повече от преди, защото управителят тихо им прошепнал:

— Уважаеми господа, искам да ви обърна внимание на пауна, който дреме в краката на княгинята. Предупреждавам ви, че ако чуе и най-малката лъжа, се буди и издава пронизителни крясъци.

„Брей, спукана ни е работата — помислили си сенаторите. — Няма да можем да измамим княгинята, защото заради този паун ще трябва да ѝ кажем истината.“

Затова, като я уговорили да се омъжи за техния крал, те вече не се стараели да говорят красиво и да описват възрастта и външността му невярно. Нищо чудно, че княгинята им отказала. Но като видяла колко се опечалили от нейния отказ, ги утетила със следните думи:

— Уважаеми господа, моля ви, съгласно обичая на моята страна, да ми гостувате няколко дни и да приемете някои дребни подаръци за спомен.

С тези думи тя се сбогувала със злополучните сватовници с чаровна усмивка и като ги оставила на грижите на управителя, напуснала залата.

Три дни и три нощи траяло угощението, което устроил за тях предвидливият управител. После още толкова дни ги развеждал из целия остров, като им показал всички богатства и забележителности. А

когато си заминавали, дал на всекиго по няколко големи, тежки вързопи, без да им каже какво има вътре. Изпратил ги чак до палубата на парахода, а разделяйки се с тях, чистосърдечно им признал, че казаното за пауна не било вярно, защото това бил обикновен паун, и то препариран.

— Много лошо ни изигра този хитрец — ядосвали се сенаторите, след като управителят си тръгнал.

— Дявол знае дали в тия вързопи, които ни подари, не е наслагал никакви вехтории.

Но когато ги разопаковали, намерили в тях скъпи кожени палта, килими, златни чаши, пръстени, фиби, украсени със скъпоценни камъни, и кесии, пълни с дукати. Зарадвали се те, че има с какво да изтрият сълзите си, ако след завръщането изпаднат в немилост. Но понеже не били сигурни дали кралят няма да им отнеме даровете от княгинята, започнали да се съветват какво да правят, за да не ги загубят. Съветвали се, съветвали и най-накрая решили да не се връщат при краля, а да се заселят в някоя друга страна.

И така, след като прекосили благополучно морето, те заживели в една чужда страна и оттам изпратили на краля оскърбително писмо, в което се подигравали на неговата нелепа прищявка и заявявали, че не желаят повече да му служат.

Когато получил писмото, кралят се разтреперал от гняв и възмущение, но не се отказал от намерението да се ожени за княгинята. Напротив, още повече се заинатил да постигне своето. Извикал при себе си най-храбрия рицар от своята дружина и му казал:

— Ще заминеш при тази княгиня и прави-струвай, но трябва да я доведеш при мене. Обаче запомни, че ако не изпълниш заповедта ми или последваш примера на сенаторите предатели, ще заповядам да отсекаат главата на сестра ти.

След тези думи той дал на рицаря две хиляди дуката за из път и един подарък за княгинята — огромен пръстен с диамант.

Като се върнал вкъщи, рицарят казал на сестра си защо го е викал кралят, но не повторил заплахата му. Стягал се за път и се преструвал на весел, макар че от време на време сърцето му се свивало от тревога при мисълта какво ще стане с любимата му сестра, ако не доведе княгинята. Успокоявало го само това, че в най-лошия случай ще помоли краля да отсеке неговата глава, а не на невинната девойка.

„Та аз от малък му служа вярно, би трябвало да уважи молбата ми“ — мислел си с горчивина той.

Вървял рицарят към най-близкото пристанище, придружаван от двама оръженосци, и през цялото време си мислел как да изпълни заповедта на краля.

„Няма да отвличам княгинята насила, защото не съм див татарин, а рицар. Да лъжа не умея, тогава как ще я уговоря да изостави острова си и да замине с мене?“ — размишлявал угрижен той.

И сигурно нямало да изпълни заповедта на краля, ако не му бил помогнал случаят. Като минавал веднъж през една гъста гора, рицарят чул пред себе си силни крясъци, проклетия, плачливи стонове и викове за помощ. Приближил до мястото, откъдето се чували гласовете, и видял банда от въроръжени със сопи нехранимайковци, наобиколила няколко души край три добре натоварени каруци. Разбрал рицарят, че някакви пътници са нападнати от разбойници и тутакси се втурнал да ги спасява. Ала разбойниците не искали да се откажат от плячката.

Като разчитали на своето числено превъзходство, яростно се нахвърлили върху рицаря и неговите оръженосци. Повече от половин час траяла битката, докато разбойниците бъдат победени. Тогава към рицаря се приближил собственикът на каруците, паднал на колене и поблагодарил за това, че са му спасили живота и стоката.

— Аз съм търговец и цялото си състояние съм вложил в тая стока, с която тръгнах за далечни страни. Ако не ме бяхте спасили, щях да стана сетен сиромас и кой знае дали семейството ми нямаше да осиротее.

— Щом сте тръгнали за далечни страни, значи засега сме в една посока, тъй като аз също отивам към пристанището — казал рицарят.

— Тогава ми позволете, благородни господине, да вървя след вас, за да стигна до пристанището без никакви премеждия — любезно го помолил търговецът.

— Добре — съгласил се рицарят.

За да се отблагодари на спътника си, че го е спасил и че го охранява по пътя, търговецът го забавлявал през почивките, като му разказвал за задморските страни и техните жители. Но рицарят, зает със своите грижи, го слушал мълчаливо и с безразличие. Чак когато търговецът му казал, че е бил на остров Арос и е разговарял с неговата

владетелка, той се оживил и започнал подробно да го разпитва за възрастта, красотата и богатството на княгинята.

— Тя е богата господарка с невиждана красота — уверявал го търговецът.

От този момент момъкът все по-често се впускал в разговори за княгинята, а най-накрая открил на спътника си за какво отива при нея.

— Трудна работа, но не безнадеждна — отвърнал търговецът, след като изслушал това, което му доверил рицарят.

— Не е ли безнадеждна? — зарадвал се кралският пратеник. — Тогава посъветвайте ме, мили човече, какво да правя, за да изпълня заповедта на краля.

Дълго мислил търговецът и накрая отвърнал:

— Благородни господине, вие ме спасихте от беда, затова ще ви помогна да се измъкнете от тая каша, в която кралят ви е забъркал с капризите си. Ще замина при княгинята и ще я подмамя на моя кораб...

— Е, и какво ще правим после? — нямал търпение рицарят.

— Ще я докараме до нашето пристанище, а за останалото друг да му мисли — безгрижно отвърнал търговецът.

Напразно момъкът го разпитвал как княгинята ще бъде подмамена на непознатия за нея кораб. На всички въпроси спътникът му отговарял еднакво:

— Когато се сдобия с необходимата стока, ще ви кажа какво съм решил. А дотогава си мислете за хубави неща и ми вярвайте, че няма да ви подведа.

Рицарят му повярвал и като стигнали до пристанището, двамата отседнали в една гостилница. Виждали се и разговаряли само преди да си легнат, защото търговецът от ранни зори до късна вечер тичал из града, продавал стока и купувал нова. Ала не казвал какво купува, само загадъчно се усмихвал.

Рицарят седял самотен в гостилницата, защото по съвета на търговеца бил отпратил двамата оръженосци и размишлявал какво ли ще му донесат следващите дни. Веднъж, за да се откъсне от тъжните мисли, той отишъл в града. Като минавал през главния площад, съгледал тълпа зяпачи, които се кривели и подигравали на един беловлас старец, привързан към позорния стълб.

— За какво е осъден на поругание този човек? — попитал момъкът няколко минувачи.

— Ами взел назаем голяма сума от лихваря и не му ги върнал в определения срок. Негодник и мошеник е той — отвърнал един от тях.

— Не е вярно — възразил друг, след което тъжно добавил: — Повярвайте ми, господине, това е един много благороден и почтен човек, но какво да се прави, като нещастieto непрестанно го преследва. Неотдавна чумата отнесе жена му и сина му. Скоро след това пожар унищожил къщата и всичко, което имаше в нея. Някогашните му приятели също го подведоха и ето че ще отиде в затвора за неизплатени дългове. Бог знае колко години ще лежи там, а през това време гладът и подигравките ще съсипят внучката му.

При тези думи той посочил едно мъничко момиченце, сгушено в краката на злочестия длъжник.

Вгледал се внимателно рицарят в момиченцето и едва не извикал от почуда. То така поразително приличало на любимата му сестра, че и най-набитото око не би могло да забележи каквато и да било разлика в чертите на техните лица.

„Трябва да я спася“ — решил той. Приблизил се до вързания на позорния стълб старец и дружелюбно го попитал:

— Ще позволите ли, благородни господине, да се погрижа за вашата внучка? Ще я изпратя при моята сестра, тя няма да пожали хляба си за нея, нито пък ще я претовари с много работа.

— Бог да ви възнагради, благородни рицарю, че се смелихте над това сираче, но се съмнявам, дали лихварят ще ми позволи да ви я дам — отвърнал старецът с изпълнен с болка глас.

— А защо да не ми позволи? — извикал смаяният момък.

— Според нашите закони той може да я задържи при себе си като робиня и дори да я продаде — простенал клетникът. — Но поговорете с него, може да се съгласи...

— А къде да го намеря?

— Ако искате, веднага ще го извикам — предложил с готовност слугата, който пазел стареца.

— Ами извикай го, само по-бързо! — заповядал рицарят на пазача и му подхвърлил един талер.

Изтичал слугата при лихваря и веднага го довел на пазара. Но когато рицарят му казал, че иска да вземе със себе си внучката на

неговия длъжник, лихварят, позовавайки се на закона, смирено заявил, че няма нищо против, стига старецът или някой от неговите приятели да му върне дължимата сума.

— Докато не си получа парите, няма да си помръдна пръста за този мошеник.

— Тогава аз ще платя дълга му — рекъл рицарят, като погледнал презрително скъперника и рязко го попитал: — Казвай колко ти дължи?

— Само две хиляди дуката — отвърнал лихварят и се поклонил доземи.

Момъкът свалил от кръста си тежката кесия, хвърлил му я и рекъл:

— Вземи колкото ти се полагат и веднага дай разписка на длъжника!

Дълго и старателно лихварят броил съдържанието на кесията. Рицарят имал доста време да премисли добре ли е постъпил, като е дал всичките си пари, за да измъкне стареца от ноктите на този алчен човек.

„Сега с какво ще платя по-нататъшното си пътуване до княгинята? — замислил се със закъснение той. — От състрадание платих дълга на този старец, а сега сам ще трябва да моля моя спътник — търговеца, да ми даде назаем. Ами ако ми откаже, какво ще правя?“

Ето защо рицарят бил умърлушен, като взимал от лихваря празната си кесия и разписката на длъжника. Връчил я на стареца и му рекъл малко сухо: — Връщам ви свободата и честта. Дано ви донесат по-голямо щастие от преди.

Едва изрекъл тези думи и усетил топло, нежно докосване. Момиченцето му било целунало ръката и безмълвно му благодаряло за избавлението. Рицарят го подхванал под мишниците и го приближил към лицето си. Когато надникнал в щастливите му, изпълнени с благодарност очи, се уверил, че е постъпил добре, като е отпъдил тъгата от него и е възвърнал вярата му в доброто.

„Усмивката на това дете струва повече от две хиляди дуката“ — помислил си той и с разведрено лице прегърнал момиченцето, а сетне се заприказвал със стареца, като го разпитвал какво смята да прави.

— Ще се заловя пак с онова, над което упорито се трудя от десетина години, а ако то излезе успешно, ще се прославя и ще стана

много богат човек — отвърнал старецът.

Като видял, че на рицаря не му е много ясно за какво става дума, обяснил, че е изобретил машина, която може да повдигне и пренесе от едно място на друго и най-големия товар, та дори и цяла сграда.

— Дай боже час по-скоро да завършите започнатата работа — от сърце му пожелал момъкът, сетне се сбогувал с него и с момиченцето и се върнал в гостилницата, доволен от себе си и от целия свят.

В гостилницата заварил търговеца, който му казал, че след ден-два ще отплуват към острова.

— Вече се сдобих с всичко, което исках да купя, наех кораб и опитни гребци — рекъл доволен той. — Добре че сте тук, защото всеки момент може да дойде капитанът на кораба за уговорените пари, а аз вече нямам.

При споменаването за пари рицарят се натъжил и безпомощно въздъхнал.

Забелязал това търговецът и понеже си помислил, че пратеникът иска да го накара да поеме всички разноси по пътуването, попитал хапливо:

— Да не би кралят да ви е пратил на такъв далечен път без никакви средства?

— Ами — възразил рицарят. — Даде ми две хиляди дуката.

— Тогава защо ви се свидят парите, с които трябва да си платим плаването? — промърморил търговецът.

Засегнал се рицарят, че го подозират в скъперничество. Понечил да наругае спътника си за обидните думи, но се въздържал и му разправил за какво е изхарчил дадените му от краля пари.

— Зная, че лошо направих, като дадох всичките си пари, но нещастieto на стареца и сълзите на неговата внучка така ме покъртиха, че сторих това, без да се замисля.

— Добре или зле сте постъпили, бъдещето ще покаже — рекъл търговецът. — А сега помислете какво да направим, за да не останем наред пътя.

Рицарят помислил минута-две и изведнъж радостно извикал:

— Ще имаме пари и за капитана на кораба, и за моряците — ще си продам коня и рицарските доспехи!

— Ще си продадете доспехите и коня? — смаял се търговецът.

— Та нали няма да воювам с княгинята, а и по морето не мога да яздя на кон — отвърнал със смях рицарят. — Не се чудете, а ми помогнете да намеря купувач.

Изтичал търговецът в града и не след дълго се върнал с един оръжейник, който, щом огледал доспехите, веднага сложил на масата точно две хиляди дуката. Коня пък купил собственикът на гостилницата за хиляда дуката.

Развеселил се търговецът, като видял толкова пари, и започнал да обяснява на спътника си как ще подмами княгинята на кораба.

— Известно е — рекъл, — че всички жители на остров Арос имат много сребро, злато, кожи и скъпоценни камъни. Затова пък платовете за тях са такава рядкост, че само единици имат по някоя и друга дреха. Дори княгинята, макар и да е толкова богата, има едва пет рокли и много си ги пази. Аз купих стотина изящни рокли с различна кройка и цветове и ще ги закараме на острова. Като пристигнем, ще отида при княгинята и ще я помоля да дойде на нашия кораб да види дрехите. Главата си давам, уважаеми рицарю — продължил той с дяволита усмивка, — че нито една жена не може да устои на такава съблазън. Когато княгинята дойде на кораба и започне да мери роклите, ще забрави за целия свят. Тогава ще се отдалечим от брега и ще отплуваме към нашата страна. Докато забележи какво е станало, ще бъдем толкова далече от острова, че никой няма да може да ни догони. Ето по такъв начин ще заведем княгинята при краля.

— Това е много позорен и коварен начин — забелязал рицарят.

— Ако знаете някой по-хубав и по-сигурен от моя, с удоволствие ще се оттегля от тази работа — отвърнал ядосано търговецът. — Но съм сигурен, че иначе нищо няма да постигнете.

— Май че е така — потвърдил момъкът. След като помислил малко, рекъл примирително: — Вземи, уважаеми търговецо, всичките пари и се разпореждай с тях, както искаш. Аз също ще бъда на твое разположение дотогава, докато не отведем княгинята при краля.

Пътуването до острова било дълго и мъчително и нищо чудно, че рицарят с нетърпение чакал момента, когато ще стъпи на твърда земя. Затова, щом хвърлили котва в някакъв тих залив, за да поправят повредената от бурята мачта, той слязъл от кораба и тръгнал да се разхожда по брега.

На едно място видял някакъв разклонен и гъст храст, отрупан с непознати за него плодове, и му се дощяло да го разгледа отблизо.

Ала колко се зачудил, когато се приближил до храста и забелязал една заклещена в него риба, съвсем различна от тези, които бил виждал през живота си. Тя имала люспи от седеф, коралови хриле, а на главата си израстък, който приличал на корона. Понеже не давала видими признаци на живот, рицарят решил да я вземе на кораба и да я покаже на търговеца. Но едва я взел в ръцете си, когато рибата тихо промълвила:

— Човече, който и да си, смили се над мене и ми помогни да се върна в морето! Бурята ме изхвърли на брега и ме заплете в този храст. Ако не ме спасиш, ще умра от жестока смърт — молела го жално тя.

Рицарят тозчас я отнесъл на брега и я хвърлил в морските глъбини.

Щом сторил това, на повърхността изплували стотици риби и всяка от тях носела в устата си необикновено голяма перла, корал с чудноват цвят или мида, която преливала във всички цветове на дъгата.

— Какво ли означава това рибешко сборище? — рекъл учудено рицарят.

В отговор най-голямата от рибите тържествено заявила:

— Ти спаси нашата кралица, затова ще те дарим с каквото можем. Помни, ако някога ти потрябва нашата помощ, ела на брега и извикай: „Риби, риби, елате при мене!“ и ние веднага ще дойдем.

Като изрекла това, тя доплувала до брега и оставила в краката на рицаря своя дар. Всички други я последвали, а после се скрили в морето.

Доста голямо богатство получил рицарят от рибите — няколко стотици прекрасни перли, една торба корали, като не се смятат мидите и другите скъпоценни дреболии. За своето приключение той разказал само на търговеца, който огледал перлите и казал, че с тях може да купи десет такива доспехи като онези, които бил продал на пристанището. Отбелязал също, че срещата с кралицата на рибите предрича на спътника му голямо щастие.

— Кой знае — говорел му той усмихнат — дали един ден няма да станеш княз, а може би дори и крал.

През останалата част от пътя рицарят нямал никакви други приключения. Когато доплували благополучно до остров Арос, се

оказало, че опитният и хитър търговец не е сбъркал в предвижданията си. Само два часа след като съобщил в двореца, че има за продан много прекрасни рокли, на кораба дошла княгинята с придворните си дами.

Търговецът ги посрещнал и ги завел в каютите, където били окачени роклите.

Кой би могъл да опише радостта на жените, когато видели толкова много красиви и богато украсени рокли. Нахвърлили се върху тях като мухи на мед. Оглеждали ги, мерели ги, съветвали се коя е по-хубава и по-добре ушита. Проверявали здравината на платовете и шевовете, качеството на украшенията и копчетата и всичко това ставало сред такава неразбория, викове, смях, похвали и упреци, че дори не усетили кога корабът се е отдалечил от пристанището и е отплувал в открито море. Забелязали това чак след няколко часа, когато излезли на палубата, натоварени със закупените дрехи.

— Какво става? Къде е нашият остров? — започнали да се вайкат княгинята и нейните дами.

— Успокойте се, уважаеми дами — помолил ги търговецът. — Корабът се откъсна от котвата, а внезапна буря ни отнесе в морето. Щом се смени посоката на вятъра, ще се върнем на острова.

Притихнали княгинята и изплашените дами, но когато след известно време забелязали, че корабът плува в съвсем друга посока, макар че вятърът се е променил, започнали да се вайкат още повече от преди.

Плачели толкова високо и жално, че рицарят решил да не ги мами повече, а да им каже къде ги води.

„Истината, дори и най-лошата, е по-добра от несигурността“ — помислил си той, приближил се до княгинята и тържествено заявил:

— Уважаема госпожице, съжалявам, че ви причиних толкова тревоги и сълзи и че ви отвеждам в моята страна против вашата воля и желание. Но там не ви очаква нищо лошо. Като се омъжите за нашия крал, който е безумно влюбен във вас, ще станете владетелка на кралство, сто пъти по-голямо от вашия остров.

— Ах ти, негоднико — рекла княгинята, — сигурно си пратеник на оня полуразложил се крал, който ми искаше ръката чрез своите сенатори. За нищо на света няма да се омъжа за него!

— Вярно, че нашият крал не е в първа младост, но все още е доста жизнен — защитавал рицарят своя господар. — Всъщност, не е

моя работа да съдя за неговите качества и достойнства, вие сама ще ги оцените, а сега благоволете да приемете неговия подарък.

При тези думи той ѝ подал пръстена на краля.

— Махнете го! — извикала княгинята и толкова силно му блъснала ръката, че рицарят изпуснал пръстена в морето.

През следващите два-три дни хубавицата не искала нито да яде, нито да пие, макар че момъкът ѝ носел вкусни ястия и напитки.

„Ако я кара все така, ще загуби силите си или ще умре от глад“ — тревожел се той и попитал спътника си как да я накара да яде.

Търговецът отишъл при княгинята и ѝ казал, че гладът няма да ѝ помогне, а само ще погуби здравето и красотата ѝ.

— Смяташ, че вече съм погрознила? — обезпокоила се хубавицата.

— О, разбира се, и то доста — излъгал я търговецът.

От този момент княгинята престанала да гладува, а рицарят бил много доволен и не обръщал голямо внимание на това, че продължавала да го нарича негодник. Но когато веднъж го нарекла палач, не издържал и ѝ разказал по какъв начин кралят го е принудил да я отвлече.

— Имам едничко любимо същество на тоя свят и ако не ставаше дума за неговата или моята глава, кълна ви се, госпожице, че не бих се подчинил на кралската заповед — говорел той с жален глас.

— Наистина си бил между чука и наковалнята — прошепнала княгинята и оттогава престанала да го оскърбява.

А рицарят започнал да я избягва. Заръчал на търговеца да се грижи за нея, а той седял по цели дни в каютата си тъжен и замислен. Рядко разговарял със спътника си и с моряците. Самотата си подслаждал, като свирел на лютня, с която не се разделял дори по време на военните походи. Най-обичал да свири нощем на палубата. Тогава бил сигурен, че само морето го чува и му приглася с тихия шум и пляска на вълните. Така в музика, а от време на време в песен изливал това, което се било зародило в сърцето му от мига, когато видял княгинята. С една дума, бил влюбен в нея.

Това била една странно нежна, тъжна и нерешителна любов, но толкова силна, че изпълнила цялото му същество. За нищо на света той не би се осмелил да разкаже за своите чувства на когото и да било, а най-малко на княгинята.

Страдал и за нейната бъдеща печална съдба, ако кралят я принуди да се омъжи за него. Че как тя, това красиво цвете, ще живее до един старец, ръководен само от капризите си и от желанието да подчини на своята воля всички, които го заобикалят, независимо какво мислят и чувстват. Упреквал се, че като получил кралската заповед да доведе девойката, не избягал заедно със сестра си, та макар и в някоя недостъпна пустиня. По-добре да е гладен и жаден, отколкото безпомощно да гледа мъките, които клетницата ще търпи, ако се омъжи за краля.

Ето защо не знаел какво да прави и бил вътрешно раздвоен. Избягвал княгинята, защото имал угризения на съвестта, а същевременно се стремил към нея с цялото си сърце и душа. И тъй, когато един ден търговецът му казал, че девойката го е чула да свири и пита не би ли посвирил и на нея, рицарят дълго мислил какво да прави: да ѝ откаже или да се съгласи.

Като го видял, че се колебае, търговецът повдигнал рамене и рекъл:

— Какво ще ви навреди, ако княгинята послуша как свирите и малко се поразвесели? Ако знаехте как плаче от време на време...

Не успял търговецът да довърши мисълта си, а рицарят вече тичал за своята лютня, застанал пред отворената врата на каютата и тихо попитал княгинята:

— Какво желаете да ви изсвирия, уважаема госпожице? Балада или рицарска песен?

— Исвири ми това, което свиреше миналата нощ — помолила го девойката.

Ударил момъкът по струните веднъж, дважд, за да види настроени ли са както трябва, а после засвирил, без сам да знае какво, но така прекрасно, че княгинята го слушала със затаен дъх и не сваляла очи от него. А и той, колкото пъти я погледнел, или се изчервявал до уши, или пребледнявал като платно. Гледал я така, че хубавицата скоро разбрала какво става в сърцето му. Тогава ненадейно се обърнала и си отишла. Постъпила така, за да не се издаде, че също го е обикнала и се бори със самата себе си.

Въпреки това продължавала да се държи хладно, а от време на време дори враждебно. Рицарят много страдал и затова се зарадвал, когато след около десетдневно пътуване я довел жива и здрава при

краля. После заминал със сестра си в своето имение на село, което се намирало на сто мили от столицата.

Искал да бъде по-далече от княгинята и колкото се може по-бързо да забрави за нея.

Прекарвал времето си в лов и разговори със сестра си или в самотни размишления за приключенията и страданията, които бил преживял. Ала кратка била радостта му от това приятно уединение. Един ден кралят го извикал при себе си и му казал, че княгинята не е съгласна да се омъжи, преди да са направили годеж.

— Но понеже заяви — вайкал се кралят, — че ще се сгоди само с пръстена, който ѝ бях изпратил като подарък, а тя по невнимание го била изпуснала в морето, прави-струвай, но ми го донеси по-бързо.

Девојката наистина била поискала този пръстен, тъй като гледала да отложи женитбата.

Рицарят дръзнал да помоли краля тази работа да бъде възложена на някой добър плувец или ловец на перли, ала оня му креснал:

— Ах ти, нахалнико, осмеляваш се да ме поучаваш и да се противиш на волята ми? Ако ти е мил животът, тръгвай веднага за пръстена!

— Добре, ще се опитам да го извадя от морските глъбини — отвърнал отчаяният момък, — но ми разрешете, милостиви господарю, да взема и сестра си, защото не ми се иска да я оставя сама, без надзор.

— Аз ще се погрижа за нея — подигравателно му отвърнал кралят. — А ако не ми донесеш пръстена или не се върнеш, тя ще отговаря вместо тебе с главата си.

Докато се чудел как да изпълни заповедта, рицарят си спомнил за обещанието на рибите, чиято кралица спасил от смърт. Тогава се метнал на бързия си кон и препуснал към морето. Яздил три дни и три нощи, без да щади нито себе си, нито животното и затова стигнал до морето по-бързо отпреди. Пуснал коня да пасе, а той влязъл във водата, и когато му стигнала над коленете, извикал с цяло гърло:

— Ей, риби, риби, в името на вашата кралица, елате при мене!

Подхванали вълните вика на рицаря и го повторили на всички риби в морето. Когато момъкът им казал за какво става дума, те тържествено го уверили:

— Няма да си отдъхнем, докато не удовлетворим молбата ти. Стой тук, на брега, и чакай да донесем този нещастен пръстен.

Разхождал се рицарят по брега и търпеливо чакал обещания пръстен. Чакал ден, два, три, но не се виждали ни риба, ни пръстен. Мъчели го глад и жажда, брутели го леден вятър и дъжд, ала той не им обръщал внимание и търпеливо чакал.

Вече губел последни сили и чувствал, че се вкочанява от студ, когато усетил нечие хлъзгаво тяло да докосва безпомощно отпуснатите му ръце.

Огледал се и видял пред себе си една малка змиорка, която държала в устата си пръстена. Зарадван, той го взел от устата ѝ, а рибата гордо заявила:

— Аз намерих пръстена и го извадих от морето, макар че беше страшно дълбоко.

Рицарят поблагодарил на смелата змиорка, яхнал коня и препуснал към столицата. Считал, че сега господарят ще го остави на мира и няма да го товари със задачи, които не са по силите на човека. Но уви, клетникът се бил излъгал. След десетина дни кралят отново го извикал и заявил, че княгинята е съгласна да се сгоди само в нейния дворец.

— Ами заминете с нея на острова, милостиви господарю, и се сгодете — рекъл рицарят.

— Ами, и през ум не ми минава да се измъчвам с такова дълго и опасно пътуване — ядосал се кралят. — Реших да пренеса двореца на княгинята тук и да го поставя до моя.

— Та кой може да помръдне от мястото ѝ такава тежест и да я пренесе през морето? — попитал момъкът, смаян от това хрумване.

— Че кой друг, ако не ти? — отвърнал кралят. — Щом успя да извадиш от морето такъв малък пръстен, значи ще можеш да пренесеш и двореца. Но бързай и не ме лъжи, за да не се наложи да взема главата на сестра ти!

Кой знае дали рицарят в изблик на възмущение не би предприел някоя необмислена стъпка, ако за щастие не си спомнил за стареца, когото откупил от ръцете на лихваря. Нали тогава той му беше споменал, че е измислил машина за пренасяне на всякакви товари от едно място на друго, та дори и на сгради.

„Ще го попитам дали би могъл да ми помогне“ — решил той и начаса тръгнал към пристанището, за да намери стареца.

Като пристигнал, рицарят попитал първия срещнат пешеходец знае ли къде живее зидарят, изправен преди няколко месеца на позорния стълб за неизплатен дълг.

— Че как да не зная къде живее славата и гордостта на нашия град — отвърнал минувачът и го завел до къщата на стареца.

Трудно може да се опише радостта, с която старият зидар и неговата внучка посрещнали рицаря.

— Няма ден, в който да не съм мислил за теб и да не съм те благославял, благородни господине, задето ми възвърна честта и възможността да работя. Не знаех нито името ти, нито къде живееш и затуй ми прости, че досега не съм ти върнал парите, които даде за мене — извинявал се старецът и настоял момъкът веднага да вземе двете хиляди дуката, които му дължал, а за спомен — броня от чисто злато.

— Не съм дошъл при тебе нито за парите, нито за дарове, почтени човече, а с молба за съвет или за помощ — рекъл рицарят, като му стиснал ръката.

— За тебе ще направя всичко, каквото мога! — извикал зидарят и го помолил да му разкаже подробно какво го измъчва.

Когато рицарят, въздишайки тъжно, му разправил какво е наредил кралят, старецът го успокоил:

— Не се тревожи, мили господине, ще пренеса двореца на княгинята, и то с всичко, което се намира в него.

Без да губи време, той построил машина за пренасяне на двореца и отплували с нея към острова.

Понеже времето и вятърът сякаш се били сговорили да им помагат по време на пътуването, пристигнали живи и здрави, без каквито и да било премеждия.

Щом слезли на острова, отишли при управителя и му казали, че ще вземат и пренесат двореца със съгласието на княгинята на друго място. Като чул това, управителят се смаял и започнал да се вайка, че при пренасянето ще разрушат замъка. Успокоил се чак след като зидарят му дал честна дума, че на двореца нищо няма да му стане и че дори тухличка няма да падне от него. Затова пък съвсем се слисал, когато след няколко дни машината на зидаря лекичко повдигнала огромното здание и на дървена платформа го пренесла до морето, а после го поставила на саловете, привързани за няколко кораба.

Придворните дами, които били останали на острова, молели рицаря и зидаря да ги вземе със себе си, защото искали да бъдат при своята господарка. Същото пожелал и управителят. И така, рицарят и зидарят пренесли не само двореца, но и придворните на княгинята.

Здравата се потрудил момъкът, докато дойде време да заяви на краля, че заповедта му е изпълнена. Като разгледал двореца, кралят много се зарадвал, че ще има в столицата си такова красиво здание.

Промърморил под носа си нещо като похвала за рицаря и го назначил за комендант на двореца на княгинята.

Но момъкът не се радвал на това отличие, защото предпочитал да е колкото се може по-далече от любимата.

Като видяла, че повече не може да се противи, княгинята се измъчвала ден и нощ. Затова пък кралят щял да се пръсне от гордост, че ще има такава прекрасна жена, и ѝ казал, че сватбата ще бъде след един месец.

Готвела се клетницата за това тържество, обзета от мъка и безпомощно отчаяние.

Кралят нищо не забелязвал, защото виждал само това, което лично го засяга или му доставя удоволствие. А ще причини ли то на някого горчивина или болка, не го интересувало. Обичал само себе си и смятал, че това, което му харесва, трябва да харесва на всички. Тъпото и бездушно себелюбие го правело глух и сляп за чувствата на другите.

Но за щастие на княгинята, сред хората на краля се намерил човек, който разбирал какво става в сърцето ѝ. Това била някогашната бавачка на краля — една стара, добра бабичка. Тя притежавала благословената дарба да усеща неволите на ближните си и страдала, като виждала как девойката се мъчи. Когато веднъж я заварила потънала в сълзи и изпаднала в безнадеждно отчаяние, бабичката поклатила глава и рекла добродушно:

— Не плачи, мило дете, и не се бой от мене, защото искам да те избавя от сполетялата те беда.

— Да ме избавиш ли? — недоверчиво рекла княгинята и тъжно попитала: — А как ще направиш това и какво искаш в замяна?

— Мила моя, най-голямата отплата за мене ще бъде да те видя радостна, ако успея да сторя това, което съм намислила — отвърнала старицата и тихо продължила: — Кажи на краля, че още на твоя остров

си чула за една магьосница от нашата страна, известна с това, че може да прави елексир, който възвръща на старите хора младостта и красотата. Кажи му да намери от това чудно питие, за да ти отговаря по възраст и по външност. Кралят сигурно ще поиска да се подмлади и ще изпрати при магьосницата онзи, който те доведе тук и докара двореца ти. Дай на рицаря някакъв подарък за нея и писъмце, в което ще я помолиш да даде повече от този елексир. Попитай я също няма ли някакво лекарство, което да промени отношението на краля към тебе.

Надеждата, че нещата могат да вземат благоприятен обрат, дала на княгинята такъв кураж, че тутакси отишла при краля и решително му рекла:

— Прави каквото искаш, милостиви господарю, но няма да се омъжа за тебе, докато не се подмладиш!

— Аха, виждам, че слуховете за онази магьосница са стигнали и до тебе — неохотно промърморил той. — Кой ти каза за нейното съществуване?

— Чувала съм за нея още преди да ме поканиш при тебе — уклончиво отговорила девойката и го попитала кога ще прати човек при магьосницата за подмладяващия елексир.

— Веднага ще изпратя при нея онзи рицар, който ти докара двореца — рекъл кралят, след като помислил малко, — защото само той може да я намери.

И така, момъкът трябвало да се стяга за ново пътуване, още по-трудно от предишните, понеже не знаел къде се намира онази магьосница. Знаел само, че трябва да се сдобие с подмладяващия елексир за краля, а от името на княгинята да връчи на магьосницата писмо и прекрасна огърлица от рубини и диаманти.

Пътувал рицарят седмица, две и когото срещнал, все го питал къде живее магьосницата. Едни го упътвали към някаква гора, други към далечна планина, но никой не можел да му каже нещо сигурно.

Обходил момъкът цялата страна надлъж и нашир, но не попаднал на точна следа. Вече не вярвал, че ще я намери и решил да се върне, независимо от това, какво го очаква за неизпълнението на кралската заповед. Когато минавал край една непреорана нива, видял на нея невпрегнат плуг, край който ридаела някаква селянка. Приближил се и я попитал защо плаче.

— Как да не плача, когато нямам с какво да преора нивата — отвърнала селянката. — Мъжът ми загина във войната, а аз и моите невръстни деца осиротяхме. Живеем само от това парче земя. И като напук през нощта вълците ми разкъсаха коня. Съседите не могат да ми помогнат, защото всеки си гледа своята работа. Ако не изора нивата навреме и не я засея, ще умрем с децата от глад.

— Не се тревожи, ще ти помогна да изореш нивицата си — успокоил я рицарят, слязъл от коня, резседлал го, след това го впрегнал в плуга и се заловил да оре.

Работата вървяла много трудно. Бойният кон не бил привикнал към плуга — мятал се, ритал, изправял се на задните си крака и вместо да върви напред, скачал встрани. След няколко безполезни опита да го успокои, рицарят наредил на селянката да кара плуга, а той хванал коня за юздата и го повел напред.

Като изорал по този начин част от нивата, усетил как плугът му се закачил за нещо толкова здраво, че спрял на място.

Обърнал се назад рицарят, за да види какво е станало, и чак извикал от учудване. Зад плуга стояла не изнурената селянка, а чудно хубава девойка. Мястото, където стоял преди малко, вече не било нива, а красива градина, пълна с благоухаещи цветя, а наред нея — голяма, белосана къща.

„Магия ли е това или съм се побъркал!“ — обезпокоил се рицарят.

— Грещиш, момко, здрав си, нищо ти няма. Това наоколо не ти се привижда, а е действителност — уверила го девойката с ласкав, но сериозен глас.

— А ти коя си? — подозрително попитал рицарят.

— Аз съм магьосницата, която толкова дълго търсеше из цялата страна и никога нямаше да я намериш, ако сама не бях дошла при тебе — отвърнала тя с дяволита усмивка. — Ако не се беше трогнал от неволята на селянката, в която се бях преобразила, нямаше и да говоря с тебе. Но понеже постъпи като благороден човек, няма да откажа на княгинята и на краля това, за което са те изпратили.

— А откъде знаеш за какво ще те помоля от тяхно име, щом още не съм ти казал нито дума? — учудил се рицарят.

— Щях да съм лоша магьосница, ако навреме не знаех какво мислят и желаят хората — отвърнала малко високомерно тя, сетне му

наредила да ѝ даде писмото на княгинята, като казала, че, макар и да знае какво е написано в него, иска да го прочете. След като го прочела, поклатила глава.

— Ох, съдба, съдба! За какво ли съм станала магьосница да помагам на хората! Как да им угодиш, когато често се случва да молят за неща, от които ще имат повече вреда, отколкото полза? Кралят иска елексир за подмладяване и продължаване на живота... И за какво му е? Сигурно за да направи още повече глупости отпреди? Добре, ще му дам елексир, ама не точно от този, от който иска, а такъв, за какъвто пита княгинята — рекла тя, след като помислила малко. — Но докато го приготвя, ще мине известно време, ето защо разполагай се в моята къща и си почини след тежкия път.

Рицарят ѝ поблагодарил за гостоприемството, а сетне ѝ подал огърлицата от княгинята и казал:

— Уважаема госпожо, благоволи да приемеш това, което ти изпраща нашата бъдеща кралица.

Взела магьосницата огърлицата, погледнала я за момент, после завела момъка до прозореца и попитала:

— Как мислиш, благородни рицарю, тези капчици роса, в които са проникнали слънчевите лъчи, не са ли по-красиви от диамантите, украсяващи огърлицата на княгинята!? А нима естествената червенина на младите череши с нещо отстъпва по красота на мъртвите рубини?

Погледнал рицарят листата на храстите и цветята и сгушените в тях капки роса, в които се преливали всички цветове на дъгата, погледнал пурпурночервените налети плодове на черешата и се съгласил с магьосницата.

— Ами тогава не се чуди, че предпочитам да се люблювам на тези живи скъпоценности, отколкото на мъртвите камъчета — рекла тя, върнала огърлицата и го помолила да я запази за сестра си.

Три дни събирала магьосницата в гората билки и треви за елексира.

На третия ден рекла:

— Имам почти всичко необходимо, липсват ми само няколко цветчета от папрат.

— Нима наистина има такива? — заинтересувал се рицарят.

— Разбира се, че има — потвърдила магьосницата. — Обаче не е лесно да ги намериш и откъснеш, в което утре сам ще се убедиш.

— А как ще стане това? — учудил се момъкът.

— Утре, преди полунощ, ще отидеш за цвят от папрат. Ще ти покажа къде ще го намериш и ще те науча как да го откъснеш, за да не загуби чудодейните си свойства.

На другия ден вечерта, когато след дълго ходене рицарят се приближил до тъмната горска стена, магьосницата започнала да му шепне на ухото:

— Върви право пред себе си, докато не видиш един хълм, обрасъл с храсти и папрат. В подножието му лъкатуши тясно, но дълбоко поточе. Когато заблести първата звезда, изкъпи се в него, а сетне разпали огън от сухи съчки и след като го прескочиш три пъти, тръгни по хълма. Запомни, че не трябва да се обръщаш назад, нито да отстъпваш дори и с половин крачка. Не трябва също да продумваш нито дума, иначе лошо те чака. Стигнеш ли на самия връх на хълма, седни пред най-големия папратов храст и зорко бди как в полунощ на него ще блесне и запремигва светлинка. Това именно ще бъде разпукващият се цвят на папратта. Приблужи се до него и го тръсни в шлема си, без да го докосваш с ръка, а после бързо се връщай обратно. Ако те настигне змеят, който пази цвета, и поиска да ти го вземе, извикай ме, за да го изгоня.

Поблагодарил рицарят на магьосницата за съветите и с бодра крачка се запътил към гората. Преди здрачаване стигнал до хълма, изкъпал се в поточето, а сетне стъкнал огън от сухи съчки. Когато пламъкът обхванал съчките, рицарят прескочил три пъти огъня и тутакси започнал да се катери по хълма, защото на небето вече се появили звезди и ставало все по-тъмно. Било му доста трудно, макар че хълмът не бил нито стръмен, нито скалист. Някаква невидима сила сякаш му връзвала краката, нечии невидими ръце го хващали за полите на дрехата и го дърпали обратно. Отгоре на всичко, когато стигнал до върха на хълма и зърнал най-големия папратов храст, някакво зло чудовище му хвърлило пясък в очите и така го ослепило, че дълго време нищо не виждал. Когато най-после прогледнал, било толкова тъмно, че трябвало пипнешком да търси набелязания храст. Накрая го намерил, седнал край него и търпеливо зачакал, кога ще заблести дългоочакваният цвят.

А в това време около рицаря започнали да стават странни и страшни неща: над главата му тракали някакви чудовищни зъби, до

лицето му се докосвали плъзгавите криле на прилеп, а по едно време усетил на шията си тялото на голям смок. А колко различни стонове, подсвирквания, зли думи, подвиквания и заплахи изтърпели ушите му през това време, не може нито с думи да се разкаже, нито с перо да се опише. Друг не би издържал такива ужасии и би избягал от хълма, без да дочака полунощ, но рицарят, помнейки предупрежденията на магьосницата, не се помръднал от мястото си и не проронил нито дума, макар че, честно казано, неведнъж му се искало да избяга.

Най-накрая издръжливостта и търпението му били възнаградени. Точно в полунощ топъл, но поривист вятър с един замах разпръснал тъмните облаци и открил луната, която със сребристите си лъчи огряла целия хълм. Колко се зарадвал рицарят, а същевременно и учудил, когато точно в средата на хроста забелязал светла точица, искряща като малка звездичка.

Откъснал той чудния цвят с едно перо, пуснал го в шлема си и тръгнал обратно. Ала когато прегазил поточето, чул зад гърба си някакъв нито човешки, нито животински кикот и видял как едно страшно чудовище му препречва пътя. То не го нападало, само подскачало срещу него и го гледало право в очите. Погледът му бил толкова пронизващ, че на рицаря му се струвало, че го мушкат с пика или копие. Тогава се провикнал с цяло гърло:

— Магьоснице мила, спасявай ме, защото вече губя сили!

Зашумяло, зафучало нещо в далечината, а след малко като огромна птица във въздуха се появила магьосницата, хванала змея за врата и доближила до слепоочието му малко огледалце.

Изревал змеят, изхриптял пронизително веднъж-дваж и навеки замлъкнал.

— Само се унищожи дяволското чудовище, загина от собствената си отрова и омраза към всичко добро. Вече няма да прави зло на хората и животните — рекла магьосницата, взела шлема от ръцете на рицаря, който едва се държал на краката си, сетне го хванала под ръка и му помогнала да стигне до къщата.

Повече от три дни и три ноци момъкът лежал при нея, докато възвърнал силите си, напуснали го след срещата със змея.

— Много хубаво, че вече оздравя и ще можеш да занесеш на краля лекарството, което приготвих, докато ти беше болен — казала

магьосницата, като го видяла отново бодър и енергичен, какъвто бил, преди да отиде за папратовия цвят.

— Кралят сигурно ще бъде много доволен — рекъл рицарят.

— А още по-доволна ще бъде княгинята и някой друг — отвърнала магьосницата със загадъчна усмивка.

— Че кой друг може да се зарадва освен нея и краля — полюбопитствал рицарят.

— Не ме питай, защото няма да ти кажа. Впрочем скоро ще научиш — отвърнала тя.

Приготвила на момъка храна за из път, а когато му подавала шишето с чудния еликсир, заръчала да го даде на краля в присъствието на девойката.

— Поздрави княгинята от мене и ѝ кажи, че направих всичко, което искаше, а по-нататъшната си съдба нека тя сама да решава.

Поклонил се рицарят на магьосницата, поблагодарил ѝ сърдечно за помощта и отзивчивостта, които му оказала, после възседнал коня си и препуснал към двореца.

Пътуването до столицата минало без каквито и да било преめждия.

Зарадвал се кралят, когато момъкът му казал, че е изпълнил заповедта му. Зарадвала се и княгинята.

Когато рицарят ѝ предал поздравите от магьосницата и понечил да напусне двореца, кралят го спрял и рекъл:

— Почакай малко, защото искам да бъдеш свидетел на промените, които ще станат с мене, след като изпия подмладяващия еликсир.

При тези думи отворил кристалното шише и на един дъх го пресушил.

После извикал на пажовете да му донесат най-голямото огледало, за да се възхити час по-скоро на подмладеното си лице.

Спуснали се пажовете да донесат огледалото, а кралят, разхождайки се из стаята, си говорел сам:

— Вярно, че е вълшебен този еликсир, защото вече чувствам как се подмладявам. Някак ми е по-весело на душата, а същевременно и малко тъжно. Но това не е лоша тъга, а по-скоро приятна. Освен това ме обхваща някаква печал. Главата ми също се проясни и си спомням всички дреболии, дела и начинания в моя живот. Но как да си обясня,

че сега ги оценявам и съдя по-иначе от преди. Вижда се, че и умът ми се е подмладил, но не се знае дали това е на добро.

Рицарят не обръщал голямо внимание на думите на краля, но се смаял от промените, които станали за такова кратко време с лицето и очите му.

Вечно неподвижното, сякаш каменно лице на монарха се оживило. Някаква нова добродушна усмивка се появила на него. Очите вече не били такива, каквито изглеждали преди да бъде изпито възшебното лекарство. Изчезнали високомерието, надменността, упорството и студенината в тях. Сега те излъчвали топлина, добрина, сърдечност към хората и необикновена мъдрост. А когато пажовете донесли огромното огледало и го поставили на най-светлото място, кралят дълго се оглеждал в него, без да промълви нито дума.

Княгинята и рицарят също мълчали и с разтуптени сърца чакали по-нататъшните последствия от лекарството на магьосницата.

И ето, кралят помолил девойката да се приближи до него, накарал я да застане пред огледалото и казал тихо, сякаш срамежливо:

— Погледни ни, уважаема госпожице, и отгатни какво ще кажат хората, като видят пред олтара младоженци като нас?

Докато хубавицата мислела какво да му отговори, кралят я избавил от неловкото положение и тъжно рекъл:

— Ще кажат: „Оглупял е нашият крал, щом се жени за девойка, на която би могъл да бъде дядо.“ Няма да ми го кажат в очите, но навсякъде ще говорят зад гърба ми и ще се смеят над глупостта ми. А понеже на света няма нищо по-неприятно от това да бъдеш смешен в очите на хората и в собствените си очи, затова реших да си спестя тази неприятност и...

— И какво? — тихо и в очакване попитала княгинята.

— ... реших да ти се извиня, че ти причиних толкова тревоги, да ти върна свободата и което е най-важно — отказвам се от ръката ти — добавил кралят с разтреперан глас.

— Значи трябва да се завърна на моя остров след такъв унизителен отказ? — извикала ужким жално девойката. — Хората ще ме сочат с пръст и ще ме одумват, че не си поискал да се ожениш за мене.

Погледнал я кралят, поклатил глава и като махнал с ръка, рекъл снизходително:

— Май ми се подиграваш. Бих искал да живея още толкова години, колкото князе и монарси желаят ръката ти.

— Да допуснем, че е така, но преди да си отида, трябва да имам някакво удовлетворение за моите тревоги — отвърнала княгинята, като помислила малко.

— Казвай какво искаш, кълна ти се, че ще направя всичко, което е по силите ми! Само не пожелавай несправедливи неща или такива, които унижават човешкото достойнство — предупредил я той.

— О, няма да искам много — заявила княгинята, след което високо извикала: — Искам само да накажеш най-сурово рицаря, който беше главният виновник за моите минали тревоги. Нека бъде наказан за това, че ме доведе при тебе. Ако не беше той...

— Но за бога — прекъснал я кралят, — та той не го направи по собствена воля, а по моя заповед! Не ми прилича да го наказвам за това, че се е подчинил на волята ми...

— Ами тогава позволи ми аз да го накажа — предложила девойката.

— Добре, накажи го, но колкото се може по-меко и ми разреши да бъда негов защитник — отвърнал кралят, обезпокоен от нейното желание.

— О, нямам намерение да го гледя с перо — заплашително заявила тя — и затова го наказвам да се ожени за мене.

Тишината, която настъпила след тези думи, била нарушена от гръмкия смях на краля и от въпроса му към рицаря има ли нещо против тази присъда или я приема безпрекословно.

Момъкът не отвърнал на въпроса, защото от щастие не можел дума да продума. Само паднал в краката на княгинята и стоял така дотогава, докато тя не се навела и не му прошепнала тихичко:

— Стани, мили злосторнико, и поблагодари на краля за това, че ми заповяда да бъда към тебе мека и снизходителна!

Целунал рицарят ръцете на господаря си, а той шеговито го попитал:

— Е какво, клетнико, ще можеш ли да изтърпиш това жестоко наказание?

— Ще изтърпя, милостиви господарю, ще изтърпя — уверил го момъкът с развълнуван глас.

И така, сватбата на княгинята станала в срока, който бил запланувал кралят, но както виждате, с друг човек.

След сватбата и тържеството хубавицата не пожелала да се върне на своя остров. Дала го на търговеца, който някога я беше подмамил на кораба, да го управлява, а тя останала при мъжа си и живяла с него дълго и честито, а кралят се радвал на тяхното щастие и никога не съжалявал, че той е виновникът за него.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.